

DODELIJKE HITTE

Na een reorganisatie blijft Larissa als één van de weinigen over op haar werkplek. De meeste collega's zijn tijdig vertrokken naar andere werkgevers of ontslagen. Larissa voelt zich ongelukkig. Ze is boos op de werkzaamheden die haar nu zijn toebedeeld en boos op de vele cijfers die ze moet invoeren in het computersysteem. Hartje zomer maakt ze een afspraak bij regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele. Larissa 'weet het allemaal niet meer'. Hoe komt ze uit deze impasse?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Buiten is het veertig graden Celsius. Binnen minstens dertig. Nederland gaat gebukt onder extreem hoge zomerse temperaturen. Het is warm, vreselijk warm. Larissa (46) arriveert op tijd. Een mollige, goedlachse vrouw met lange blonde haren, die boven op haar blozende hoofd bijeengebonden zijn. De stof van de kakikleurige short en het witte T-shirt dat ze draagt, spant zich strak om haar volslanke lichaam. Blote benen en voeten. Goudkleurige plastic teenslippers. Hijgend en puffend flip flopt ze mijn kant uit, met rode wangen en vurige vlekken in haar nek, en zegt: "Pff. Blij dat ik er ben. Onmenselijk, zo heet als het is! Buiten kun je meteen dood neervallen van de hitte."

Uit verveling eten

Larissa werkt op de financiële afdeling van een kleine gemeente. "Sinds een grote reorganisatie ben ik daar doodongelukkig", vertelt ze. Haar voorheen brede takenpakket is ingeperkt. "Praktisch iedereen is ontslagen, ik mocht blijven. Ik zou blij moeten zijn, maar eerst mocht ik zelf dingen beslissen en regelen. Na de digitalisering voer ik alleen nog cijfers in op de computer." Ze vindt het lastig haar functie nog leuk te vinden. "Maar er moet brood op de plank, ik heb wel een baan nodig." Om ongelukkige gevoelens te dempen, eet ze veel te veel. Begrijpelijk, maar on-

verstandig. "Ik weet dat ik te zwaar ben. Ik heb daar last van, ik ben kortademig en mijn hart slaat onregelmatig." Een sombere blik trekt over haar gezicht. "Mijn huisarts heeft me gewaarschuwd. Ik zou drastisch moeten afvallen. Hij heeft gelijk. Mijn cholesterolwaarden zijn gevaarlijk hoog. Ik heb het zelf zo ver laten komen, ik eet maar door. Meestal uit verveling."

Omdat Larissa bang is 'dat haar hart zomaar stopt', is in het ziekenhuis ter controle een hartfilmpje gemaakt. "Dat was om me gerust te stellen. Mijn hart is in orde. Toch blijf ik angstig." Haar wangen kleuren een tintje donkerder rood. "Ik ben kwaad op mezelf dat ik geen maat kan houden met eten. Boos op anderen omdat ik geen relatie heb. Ik moet áltijd alles alleen doen! En ik háát het om de hele week stomme getallen te moeten invoeren! Sinds collega's waarmee ik goed bevriend was weg zijn, maak ik rare fouten omdat ik er geen zin meer in heb. Mijn bloeddruk is te hoog, mijn hart klopt te snel. En zo kan ik nog wel even doorgaan." Met papieren tissues veegt ze zweetdruppeltjes van haar rode gezicht.

"Iedereen gaat maar dood"

Het is warm in de praktijkruimte, dat is waar. Toch voel ik aan, dat Larissa's boosheid ook een oudere oorzaak kent. Net zoals de angst dat haar hart het ineens begeeft. Vermoeid zucht ze: "Ik weet het allemaal niet meer. Waarom haat ik cijfers? Het is toch mijn werk? Vorig jaar had ik daar geen last van en ik werk al jaren op die afdeling. Pas deze zomer word ik boos op de hoeveelheden cijfers die ik moet invoeren in het systeem. En het is al weken veel te warm. Stomme klimaatveranderingen! Wat moeten we in Nederland nou met die hitte? Hoe houd ik dit vol tot aan mijn pensioen?" We drinken een glas koel kraanwater. Larissa maakt daarna gebruik van het toilet. Bij terugkomst zegt ze: "Vergat ik te zeggen. Iedereen gaat deze zomer onverwachts dood in mijn familie." Het blijkt om het overlijden te gaan van vier hoogbejaarde tantes. "Ze stierven kort na elkaar. Deze extreme hitte was de laatste druppel voor hen."

"Doe je ogen eens dicht en zeg hardop en met aandacht 'ik haat het invoeren van cijfers'." Onmiddellijk maakt Larissa daarvan: "Ik haat die cijfers!" "Laat dat gevoel sterker worden. Je haat cijfers. Wat gebeurt er in je lichaam als je dat nogmaals zegt?" "Ik krijg het warm. Heet. Mijn hart klopt sneller en slaat een slag over." Larissa's gezicht kleurt knalrood. "Neem dat warme gevoel eens mee naar een herinnering aan een situatie in een andere tijd en plaats, naar een leven dat van jou is geweest. Waar ben je dan? Hoe voelt je lichaam aan? Wat doe je?" Enkele minuten is het stil. Met een ernstig gezicht concentreert ze zich, om vervolgens boos te zeggen: "Die cijfers kloppen niet! De aantallen kloppen niet! Iedereen gaat dood in deze hitte. Om gek van te worden!"

Paters in Brazilië

Dankzij vragen en gegeven antwoorden ontvouwen zich herinneringen aan een vorig bestaan. Een leven in een land waar het heet en vochtig is. Klamme hitte. Larissa's woede over cijfers die niet juist zijn, neemt toe. Haar hartslag versnelt. Boosheid, warmte en 'angst dat haar hart het ineens begeeft', leiden terug naar een oude situatie in Brazilië, een van de eerste Portugese koloniën, tussen 1600-1700. Larissa vertelt dat ze een veertigjarige man is, die zich bevindt in een houten onderkomen naast een kleine kerk. Een kerk gebouwd van hout, aan de rand van een jungle. "Ik werk voor missiepaters. Zij hebben me leren lezen, schrijven en rekenen. In het begin was ik hun loopjongen, nu houd ik hun kasboeken bij, de lopende administratie. In- en uitvoer van goederen die per schip komen. De paters bekeren de mensen die hier wonen tot God. Het is moordend heet, wát een hitte." De man groeide op in een land met een koeler klimaat. Als twintiger voer hij per schip mee met een groep paters vanuit zijn geboorteland naar een overzeese kolonie. "Die maandenlange zeereis was één groot avontuur. Eenmaal hier aan land, met die hitte, kom je niet tot veel. Ik voel me vaak alleen. Met de inboorlingen kan ik niet praten. Ze zijn dom, zien er anders uit dan ik en we spreken elkaars taal niet. Ze laten zich hier zelden in de buurt van de kerk zien. Paters gaan te voet het oerwoud in om er zoveel mogelijk te bekeren. Verder valt hier weinig te beleven. Ik doe mijn werk, verveel me, eet en slaap. Het is te warm voor wat anders."

Het leven gaat zijn gangetje. Tot op een kwade dag een ziekte dodelijke slachtoffers maakt onder de inheemse bevolking én de paters. De doden worden naar de kleine houten kerk gebracht, die snel overvol raakt. In verband met ruimtegebrek leggen de paters ook lijken neer in het gebouw waar de administrateur kantoor houdt. "Wat krijgen we nou?! Jullie willen die lui allemaal een begrafenis geven? Zijn jullie gek?! Ik moet in de boeken bijhouden wie gestorven is? Dat is mijn taak niet!" De man schreeuwt: "Ik wil geen doden om me heen! Haal ze weg! Doden trekken demonen aan. En hoe moet ik weten om wie het gaat? Ik ken ze geneens!" In plaats van in- en uitgaande handelsgoederen moet hij geboortejaren schatten en sterfdata noteren. "Waar zadelen jullie me mee op? Mijn kasboeken klopten altijd, daar horen geen doden in te staan!"

In razernij ontstoken

Met de dag windt hij zich meer op. Hoe meer mensen 'er zomaar dood neervallen', hoe bozer hij wordt op de hitte, de paters, én de vele doden. Hij is bang dat zijn met inkt neergepende cijfers in de papieren kasboeken niet correct zijn. Hij is woest: "Nog meer doden! Ze blijven komen! Nog meer getallen... ik maak schattingen en schrijf maar wat op om d'r vanaf te zijn. Soms scheur ik een heel blad uit een kasboek omdat ik met inkt geknoeid heb of omdat de totaalcijfers niet kloppen. Dit is niet hoe ik al jaren werk. Stomme paters, stomme doden!" Tijdens een heftige woordenwisseling met een zieke pater die de leiding heeft, gaat de man tekeer. Zijn hoofd loopt rood aan. Roder dan rood. Met overslaande stem krijst hij over zijn angst voor dode mensen en de aanhoudende tropische hitte. Over de wanorde in zijn administratie. Over cijfers die niet kloppen. En dan zegt Larissa plotseling rustig: "Ik zie mezelf in elkaar zakken. Een woedende

man die een hartaanval krijgt. Hij was niet eens ziek zoals de rest. Toch sterft hij. Woedend op iedereen die doodging, op zijn werk, op alles..."

Langzaam trekken de rode vlekken in Larissa's nek en de warm-rode gloed op haar wangen weg. De stoel waarin ze zit, vertoont - net als haar T-shirt en short - natte plekken van transpiratie. Ze snakt naar een glas water. Ik ook. Tropische temperaturen. Buiten, binnen en tijdens de regressie.

We leggen verbindinglijntjes tussen toen en nu. Grote hoeveelheden cijfers invoeren in het computersysteem van de gemeente, en 'dodencijfers' bijhouden in oude kasboeken. Nederland heeft deze zomer de ene hittegolf na de andere, vergelijkbaar met hoge temperaturen in de jungle van de Portugese kolonie. Collega's van Larissa kwamen na de reorganisatie niet meer terug, enkele tantes stierven vlak na elkaar. 'Je zou zo dood kunnen neervallen van de hitte', verkondigde Larissa stellig bij aankomst in mijn praktijk. Net zoals missiepaters en bekeerlingen in rap tempo stierven aan een in die tijd onbekende ziekte. De administrateur van de paters deed zijn werk, at en sliep. In het oerwoud was niks te doen. Heden en verleden raken met elkaar vermengd. Uit verveling propt Larissa zich vol met lekkere hapjes. Ze komt tot weinig, eet, kijkt tv of 'Netflix' en slaapt. Haast ongemerkt neemt ze gewoontes en emoties over van een man die ze ooit is geweest. In haar eentje voert ze de cijfers in op de computer, maakt daarbij vreemde fouten. Wordt boos op alles en iedereen, bang dat haar hart ermee stopt. Overeenkomsten te over. Verschillen benoemen is lastiger. Larissa krijgt daarom schrijf- en tekenopdrachten mee naar huis om het vorige leven emotioneel netjes af te ronden. Hoe meer verschillen ze kan benoemen tussen haar huidige leven (werk en privé) en dat van de man in het Braziliaanse oerwoud, des te sneller ze uit haar impasse komt.

Positieve veranderingen

Dat werkt. Een maand later mailt ze dat de angst voor een hartaanval weg is. Dat tot haar is doorgedrongen dat ze beter gezonder kan eten en meer moet bewegen. Ze heeft een fitnesscoach in de arm genomen die haar begeleidt, 'want alleen is maar alleen'. Ze is niet langer boos op haar omgeving. Op haar werk heeft ze om andere (cijfer)taken gevraagd en nieuw werk gekregen. Larissa meldt dat ze vrijwilliger is geworden bij een sociale organisatie, doet nieuwe contacten op. De patstelling waarin ze terecht kwam, is verleden tijd. Ze eindigt met: "Wel gehoopt, maar nooit geloofd, dat reïncarnatietherapie mij verder kon helpen. Ik moest wennen aan dat vorige leven dat ik bij paters in het oerwoud had gehad. Lachen, dat ik toen bang was voor dode mensen. Want nu vind ik alles over 'leven na de dood' machtig interessant!"

Situaties uit voorbije levens kunnen getriggerd worden door omstandigheden die gelijkenissen vertonen met het hier-en-nu. Zulke overeenkomsten kunnen iemand danig verwarren, als verleden en heden door elkaar gaan lopen. Larissa's focus is verlegd naar haar leven nu, precies zoals het hoort. Ze kan weer verder. •

© TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER, RHA PUBLISHING

WWW.VORIGELEVEN.NL

